

<http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/2456-17>.

2. Положення про Державну казначейську службу України: затв. постановою Кабінету Міністрів України від 15 квітня 2015 р. № 215. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/215-2015-%D0%BF#Text>.

3. Набока Т. С. Управління видатками бюджету та напрями його вдосконалення в Україні. Київ : КНЕУ, 2015. 345 с.

4. Стратегія реформування системи управління державними фінансами на 2017–2020 роки: схвалено розпорядженням Кабінету Міністрів України ід 8.02.2017 р. № 142-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/142-2017-%D1%80#Text>.

Ковальчук Володимир Миколайович

Завідувач сектором реєстрації та роботи з клієнтами з надання кваліфікованих електронних довірчих послуг Дубенського управління Державної казначейської служби України у Рівненській області

Левчук Анастасія Юріївна

*Студент II курсу магістратури
Західноукраїнського національного університету*

ДОСВІД США У СФЕРІ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ ТА ЗАХИСТУ ІНФОРМАЦІЇ

Стан економіки нашої держави та соціального рівня життя більшості наших громадян знаходиться, на жаль, на недостатньо високому рівні. Поряд із цими проблемами існує щонайменше ще одна актуальна проблема інформаційної безпеки та захисту інформації. Так як, одним із головних завдань будь-якої розвиненої країни є забезпечення повної захищеності інтересів особи, суспільства від внутрішніх та зовнішніх загроз.

В наш час інформаційне середовище набуло неймовірних розмахів. Кожен з нас використовує сучасні технології, має доступ до відкритої інформації,

користується нею і має право на захист власної інформації, що забезпечує особисту безпеку, певний духовний та інтелектуальний розвиток. Проблема інформаційної безпеки в Україні потребує більш глибоко вивчення. Таким чином, хотілось би звернутись за допомогою у вирішенні цього питання до країн із більшим досвідом і методами вирішення цієї проблеми. Зокрема, мова йтиме про інформаційну безпеку США, котра являється однією з найрозвиненіших країн світу сьогодні.

Серед офіційних документів, які торкаються аспектів інформаційної безпеки, виділяють такі як доповідь Міністерства оборони США “Report of the quadrennial Defense Review”, концептуальний документ Комітету начальників штабів “Joint Vision 2010”, доповідь комісії з національної оборони “Transforming Defense National Security in the 21st Century, Report of the National Defense Panel” [1]. Вони констатують, що держава не в змозі в цілому передбачити і уникнути проблем, що можуть виникнути у світі. Вони констатують також і те, що наша стратегія повинна перш за все готувати збройні сили таким чином, щоб впоратися з цими проблемами.

На початку 2008 року президент США Джордж Буш підписав розпорядження, яке урізноманітнює повноваження агентства національної безпеки стосовно боротьби із кіберзагрозами. На спеціальну комісію, що утворена в підпорядкуванні директора агентства покладається задача з управління та контролю за діяльністю федеральних міністерств і відомств у сфері виявлення і знищення джерел кібератак проти урядових мереж [4].

Відповідно до цього розпорядження всі ці мережі відповідають таким вимогам: виявлення кіберзагрози, управління системою безпеки, навчання персоналу за спеціалізацією. Також периметр найважливіших об'єктів повинен охоронятися електронно, як і фізичний захист ключових електронних вузлів системи. Повинно бути забезпечене екстрене оповіщення про аварійні ситуації та планове відновлення працездатності мережі у разі необхідності.

Варто відмітити роль Міністерства оборони, як відомчу, так і в національному масштабі. В ньому створений спеціальний підрозділ – "Управління програм з інформаційної безпеки" (Information Assurance Program Office) в 2005 р, що удосконалює методи навчання [2]. Головним з його здобутків є те, що формуються й реалізуються програми всебічного навчання, тренування й інформування (Education, Training and Awareness) військовослужбовців, цивільного персоналу і службовців за контрактом. Повинен існувати необхідний мінімум базових знань у галузі інформаційної безпеки, що діє для усіх користувачів інформаційних систем та без якого вони не можуть бути допущені до роботи. Зокрема, ще однією вимогою є щорічна перепідготовка, яку повинен проходити увесь персональний склад. Навчально-методичні матеріали, які створені фахівцями управління, активно впроваджуються для навчання і тестування персоналу інших відомств.

Не менш важливими факторами для існування інформаційної безпеки є воєнні і розвідувальні аспекти. Досвід США показує зацікавленість держави у сфері розвитку воєнних і розвідувальних технологій не тільки всередині ВПК, але й у питаннях державного стимулювання та підтримки інформаційних комерційних технологій. Особливо варто виділити американський досвід щодо використання інформаційних технологій для створення систем зв'язку та військового управління, а також високоточної зброї.

Необхідно зазначити, що інформаційна безпека може стати тим самим ключем до взаємовигідного співробітництва між Україною та США. Також у 2002 році у США було прийнято Закон "Про внутрішню безпеку"[2]. Відповідно до цього закону, систему забезпечення національної безпеки держави було доповнено Міністерством внутрішньої безпеки, а також Радою внутрішньої безпеки. РВБ пізніше увійшла до складу адміністрації президента. Також важливим для забезпечення діяльності системи національної, інформаційної та

внутрішньої безпеки відіграє ЦРУ. Керівництво здійснює безпосередньо директор ЦРУ, що спирається на Національну раду із розвідувальної інформації.

Отже, аналізуючи вищесказане, варто відмітити, що інформаційна безпека США є однією із головних складових національної безпеки. Не даремно вона наділена великою увагою, тому що захист інформації показує рівень захищеності громадян та всієї держави і ми згадували якого краху можна зазнати, якщо легковажно утримувати це питання не розглянутим [4].

Щодо України, то варто відмітити, що потенціал нашої країни дуже високий і вона може стати повноправним членом інформаційного суспільства зі своїми методами забезпечення інформаційної безпеки. Беручи до уваги досвід інших країн, ми матимемо змогу вирішити значну кількість питань зовнішньої і внутрішньої політики. Варто звернути увагу на досвід США, на їхній підхід до регулювання ринку інформаційних технологій в умовах ринкової економіки. Тоді ми зможемо спостерігати тенденцію зближення України із світовими лідерами в інформаційній сфері та зможемо виробити виважену політику у цій сфері [3].

Список використаних джерел:

1. Деньщиков А. Л. Информационная стратегия США (анализ, современность, перспективы): автореф. дис. на соискание учен. степени канд. юрид. наук.

URL : <http://rudocs.exdat.com>.

2. Логунов А. Б. Региональная и национальная безопасность : учеб. пособ. М. : Вузовский учебник, 2009. – С. 432-439.

3. Соснін О.В. Державна політика в галузі управління інформаційним ресурсом України : дис. на здоб. наук. ступеня доктора політ. наук: спец. 23.00.02. / Олександр Васильович Соснін ; Одес. нац. юрид. акад. – О., 2005. – 264 с.

4. Общая политика США в сфере информационной безопасности. URL :
[http: www. INTUIT. ru.](http://www.INTUIT.ru)

Квасниця Оксана Василівна
К. е. н., доцент кафедри фінансів ім. С.І. Юрія
Західноукраїнського національного університету
Фецула Роман Володимирович
Студент II курсу магістратури
Західноукраїнського національного університету

ВЕКТОРИ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ УПРАВЛІННЯ ДЕРЖАВНИМ БОРГОМ УКРАЇНИ

Зростання залежності української економіки та фіскальної сфери від зовнішніх державних запозичень внаслідок негативних проявів внутрішніх економічних та політичних дисбалансів, а також гібридної війни з Російською Федерацією актуалізує питання пошуку шляхів підвищення ефективності політики управління державним боргом України виходячи з необхідності забезпечення боргової безпеки та стимулів для економічного зростання.

Значні обсяги державного боргу України та стрімка динаміка його зростання упродовж останніх декількох років створюють передумови для формування серйозних боргових загроз для національної економіки. У даному контексті важливими завданнями державної політики є не лише постійний моніторинг загального обсягу державного боргу України з метою недопущення його збільшення понад безпечну межу, а й пильне спостереження за динамікою складових державного боргу та оптимізація його структури. Адже саме структура державного боргу, будучи важливим фактором основних боргових параметрів, визначає характер та, певною мірою, інтенсивність впливу державного боргу на соціальні й економічні процеси в державі.